

Όπερ μεθερμηνευόμενος ο όρος εις την ελληνικήν, σημαίνει ένα σύνολο από ρούχα που φοριούνται για συγκεκριμένη δραστηριότητα ή σκοπό. Σε μια πολύ επίσημη πρόσκληση, π.χ., ένα tuxedo, σμόκιν εις την ελληνικήν, σχεδόν επιβάλλεται. Υπάρχουν και περιπτώσεις όπου μια ορισμένη περιβολή επιβάλλεται αυστηρά. Μια από αυτές, είναι οι αγώνες αυτοκινήτων όπου οι συμμετέχοντες, ακόμα και σε τοπικούς αγώνες εθνικού επιπέδου, είναι υποχρεωμένοι να φορούν άφλεκτες φόρμες, συγκεκριμένων προδιαγραφών.

Δεν ήταν έτσι πάντα. Από τους οδηγούς κινούμενες, διαφημιστικές πλατφόρμες της σήμερα, με δεκάδες χορηγούς πάνω στην παρδαλή, συχνά καλόγουστη φόρμα, αν ρυθμίσουμε το ρολόι του χρόνου λίγο πίσω, θα φθάσουμε στους οδηγούς που συμμετείχαν με ρούχα της καθημερινότητας. Ενίοτε μάλιστα με ένα τσιγαράκι, ανάμεσα σε δείκτη και μέσο, όπως ο Achim Warmbold στον τεχνικό έλεγχο του 21ου Δ.Ρ.Α.

Για προϊόντα καπνού σήμερα ούτε λόγος, καθότι είναι τουλάχιστον απρεπές ως δημόσια εικόνα. Για το σήμερα, μας δίνει μια ιδέα και η απαστράπτουσα εικόνα του Andreas Mikkelsen. Ο Γερμανός Warmbold και ο Νορβηγός Mikkelsen, πέρα από τη συγκεκριμένη χορευτική κίνηση των χεριών τους, έχουν ένα κοινό σημείο. Το ράλι της Πολωνίας. Το έχουν κερδίσει και οι δυο. Ο πρώτος το 1973 ανάμεσα στους δυο αγώνες του παγκοσμίου πρωταθλήματος που έχει νικήσει, ο δεύτερος το 2016 ανάμεσα στις τρεις, μέχρι τώρα, νίκες του.

Μιλώντας όμως για αγωνιστικό ρουχισμό, ας δούμε μερικές άγνωστες ή ξεχασμένες εικόνες από την δεκαετία του '70, τόσο από το Δ.Ρ.Α., όσο και από ημεδαπούς εθνικούς αγώνες.

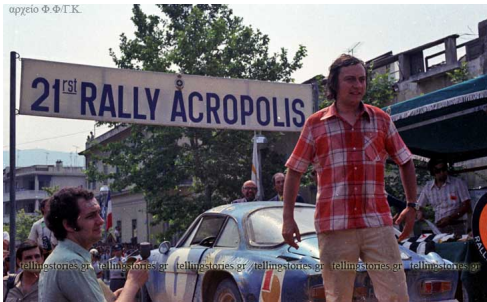

Μάιος του '71. Τατόι, τελευταία δοκιμασία του 19ου Δ.Ρ.Α. Εννέα μόλις πληρώματα έχουν καταφέρει να τερματίσουν. Ανάμεσά τους, στην 4η θέση της γενικής κατάταξης, ο εικονιζόμενος Giuseppe Ceccato. Ιταλός με το ανάλογο στυλ, με Ιταλικό όχημα. Μας ποζάρει με το κράνος μπροστά από το 124 Spider, με παντελονιά στην ίδια περίπου απόχρωση με το όχημα με το κόκκινο ιταλικό κουπέ, λευκό πουκάμισο και έτοιμος να ξεκινήσει τον ημίωρο αγώνα ταχύτητας.

Μάιος '72. 20ο Δ.Ρ.Α. Νυκτερινός τερματισμός στην Διον. Αρεοπαγίτου για τους Γιώργο «Gear» Αργύρη - Νάκο «El Nak» Πανουργιά. Δεκατρία πληρώματα έφθασαν στην Ακρόπολη, δυο μόνον Ελληνικά. Στην όγδοη θέση οι «Σιρόκο» - Ανδριόπουλος και στην 13η, οι ενδεδυμένοι με πολιτικά εικονιζόμενοι, που δέχονται τα συγχαρητήρια των παρευρισκόμενων. Η κυρία με το καρώ φόρεμα είναι η Έφη Δαρδούφα και ο κύριος με τα γιγάντια μπαρμπετόνια, ο επιθεωρητής

Ιαβέρης. Αριστερά με την γραβάτα ο, εκ των διοργανωτών, Σπύρος Παραμυθιώτης.

Μάιος '73. 21ο Δ.Ρ.Α. Καρώ σημαία και νίκη για τον Jean Luc Therier. «*Το φαινόμενο αυτό, που τρώει τα νύχια του, έχει θεόστραβα πόδια και φαίνεται για Γάλλος από χιλιόμετρα έκανε ότι ήθελε. Η κλάση του ήταν δυσβάστακτη για το συναγωνισμό.*»

Έτσι τον είχε περιγράψει ο, εξαιρετικός, Τάκης Πιρπιρής και έτσι ήταν. Ο Νορμανδός ανέβηκε στην ράμπα θριαμβευτής με αυτό το καρώ ερυθρόλευκο κοντομάνικο πουκάμισο. Δεν ήταν η πρώτη φορά που είχε επικρατήσει στο Δ.Ρ.Α. Το είχε καταφέρει και το '70 στα 25 του χρόνια.

Μάιος '75. 22ο Δ.Ρ.Α. Η πρώτη νίκη του Γερμανού σημειώθηκε εδώ, στην Ελλάδα. Ο Walter Röhrl με συνοδηγό τον Jochen Berger, έχοντας στην μέση τον κοστουμαρισμένο [Αλέξανδρο ο Δαρδούφα](#)

, πάνω στην ράμπα του τερματισμού. Μπλουτζινιά για τον μέλλοντα παγκόσμιο πρωταθλητή, σορτσάκι για τον συνοδηγό και κοινό τους γνώρισμα το κίτρινο μακώ της Opel Euro Händler Team. Θα επαναλάβει την επιτυχία τόσο το '78 με 131, όσο και το '83 με 037. Ο μόνος, μαζί με τον Carlos Sainz, με τρεις νίκες με τρία διαφορετικά εργοστάσια.

Μάιος '76. 23ο Δ.Ρ.Α. Λασπωμένος, ακόμα πιο σφικτός αγώνας, στο βόρειο κομμάτι του. Στην ευθεία των Θηβών οι «Σιρόκο» - Ανδριόπουλος, έχουν σταματήσει για σέρβις. Η A110 έχει σηκωθεί από την ουρά για να δουλέψει ο Θέμης Μυτάκος. Η Μαρία μιλά στο σύζυγο της, ο οποίος φορά πουκάμισο και πουλόβερ. Την επόμενη μέρα θα τερμάτιζαν δεύτεροι, για δεύτερη συνεχή χρονιά. Ακόμα και επί Stratos, ο Τάσος θα φορούσε στα ράλυ, τα προσφιλή του κοτλέ παντελόνια, συνήθως καφέ ή μπεζ με γαλάζια πουκάμισα.

[Εκείνη Κυριακή, 24 Φεβρουαρίου 1971, ο Νίκος Παδόλης έφτασε στην πόλη της Αθήνας, με το αυτοκίνητό του, ένα Fiat 127, που είχε αγοράσει με τα κέρδη της](#)

